

(Ovesen), som i Folketinget udtalte følgende: „Hvis der skal være Tale om Oversvømmelser, er det Fjord-Oversvømmelser og ikke Hav-Oversvømmelser. Det er saa længe siden, at vi har haft dem, at ingen kan mindes dem.“ Med saadan Tale og saadanne Argumenter har man ført os til, hvor vi staar nu i dette Øjeblik. Vi har nu prøvet, hvad Oversvømmelserne derovre kan bringe. Vi havde Oversvømmelsen den 5. og 6. November 1911, da Bølgerne slog op imod Folks Vinduer, da Vandet stod 1½ Alen højt ved adskillige Huse og Gaarde. Man vil forstaa, at den Befolkning, som er udsat for slikt, er opskræmt, fordi det kan komme til at gælde Livet. Vi ved, at Folk forlader ikke deres Huse og Gaarde før i sidste Øjeblik. Ja, naar det sidste Øjeblik kommer, er det i Virkeligheden for sent, for det vil sige det samme som, at Landet rundt omkring dem staar i een Sø, saa at det er umuligt at finde Vej og Sti uden at falde i Grøfter og Grave og omkomme, Baade har de jo ikke liggende ved deres Huse og Gaarde. Jeg siger altsaa, som Niels Andersen sagde i 1907: Det kan komme til at koste Penge, og det kan komme til at koste Menneskeliv. Og jeg siger: Vi kan komme til at staa overfor en Katastrofe naar som helst, og det er et tungt Ansvar, der da kommer til at hvile paa dem, som er Skyld i, at vi er bragte i de Forhold, hvori vi staar i dette Øjeblik.

Efter Novemberstormen i 1911 blev Sagen rejst af Socialdemokraterne i Finansudvalget som Samraad med den daværende Minister for offentlige Arbejder. Det var underligt, at den skulde rejses fra privat Side, at Ministeren efter den voldsomme Storm den 5. og 6. November ikke straks kom til Rigsdagen, da vi saa, hvorledes Gabet udvidede sig flere Hundrede Fod i Løbet af et enkelt Døgn, og der var en stærk Oversvømmelse derovre. Men Ministeren forholdt sig rolig, det var fra anden Side, Sagen blev rejst. Vi fik en Forhandling med Ministeren i Finansudvalget og senere, i Januar 1912, en Forhandling her i Salen. Jeg krævede den Gang, at der skulde nedsættes en Kommission. Da der ikke kom noget Forslag fra Regeringen, syntes jeg, det var vor Pligt at gøre fra vor Side, hvad vi kunde, for at faa Sagen rejst og faa truffet Sikringsforanstaltninger. Men havde jeg den Gang vidst, hvad jeg ved nu, vilde jeg ikke have krævet Nedsættelsen af en saadan Kommission. Der havde nemlig været nedsat en Kommission af Vandbyg-

ningsvæsenet, bestaaende af 5 af dets Ingeniører, og denne saakaldte Ingeniørkommission havde den 19. og 20. Januar 1912 afgivet sin Betænkning. Da vi forhandlede om Sagen her i Salen, kendte den daværende Minister for offentlige Arbejder denne Betænkning, men uden at lade os vide det allermindste om den. Ingeniørkommissionen foreslog den Gang at lukke Kanalen ved Hvide Sande og sagde, at dertil vilde udkræves et Beløb af 300,000 Kr., mulig 400,000, ja maaske 500,000 Kr., fordi et Arbejde, der skal udføres under saa stor Risiko som Lukningen af denne Kanal, selvfølgelig kan komme til at koste mere, end der kan angives ved et almindeligt Overslag. Var vi den Gang gaaet ind paa det Forslag, der fremkom, vilde vi sikkert den Gang have kunnet lukke Kanalen for et Beløb af fra 300,000 til 500,000 Kr. Vi vilde da have kunnet undgaa den Oversvømmelse, som kom i Juni i Fjor, Sommer-Oversvømmelsen, sikkert den, som har medført den største Skade.

Den ærede Ordfører for Venstre omtalte, hvad vi Medlemmer havde set, da vi besøgte de Egne, hvis Marker og Enge havde staaet under det salte Vand. Engene var saa godt som afsvedne, Græsset, som i Juni Maaned er i sin frodigste Udvikling, var fuldstændig dræbt og raadnet, saa at der intet var og intet kunde blive at høste. Vi saa Kornmarkerne, hvor Vandet var gaaet op, vi saa de skarpe Striber, som viste, hvortil Vandet var naaet. Hvor Vandet havde staaet, var der ikke et eneste Kornstraa levnet, hvor Vandet ikke var naaet op, stod Høsten, som den vel plejer at staa i disse Egne. Det er altsaa meget store Tab, som er paaførte ved Juni-Oversvømmelsen i Fjor, Tab, som vi sikkert ikke kan undgaa at erstatte de vedkommende Lodsejere. Vi maa nemlig huske paa, at disse, da Talen var om at aabne ved Hvide Sande, protesterede og advarede derimod og sagde: Hvis I alligevel gør det, vil vi komme til Staten og kræve Erstatning for de Tab, som her ved en Statsforanstaltning paaføres os.

Nu nytter det naturligvis ikke meget at tale om de skete Skader — de staar ikke til at ændre —, Spørgsmaalet bliver: Hvad skal vi gøre i Fremtiden? I saa Henseende har dette Lovforslag været en Skuffelse for mig. Det drejer sig ganske vist kun om midlertidige Foranstaltninger, men jeg havde dog ventet et mere færdigt Lovforslag. Det forekommer mig, at det foreliggende Lovforslag er meget spinkelt,